

OD& TO A LOVE L&ST

BENJAMIN ABEL MEIRHAEGHE

REGIE

Benjamin Abel Meirhaeghe

VAN EN MET

Désirée Cerocién, Finn Ronsdorf,
Jelle Haen, Benjamin Abel Meirhaeghe

SCENOGRAFIE EN LICHT

Bart Van Merode, Zaza Dupont

RESEARCH

Louise van den Eede

DRAMATURGIE

Kristof Van Baarle

CHOREOGRAFIE COACHING

Hanako Hayakawa

VOCALE COACHING

Wouter Deltour

BODY COACHING

Sten Dielen

VIDEO

Charles Dhondt

KOSTUUMONTWERP

Oumar Dicko

ONTWERP TAPIJT

Victor Verhelst

STAGE

Felix Deckers, Malique Fye,
Maria Zandvliet

**PRODUCTIELEIDING EN
TOURMANAGEMENT**

Stefaan Deldaele

FOTOGRAAF

Marjolein Asselberghs

TECHNISCHE PRODUCTIELEIDING

Maarten Meeussen, Sibren Hanssens

TECHNIEK LICHT

Lies Van Loock

TECHNIEK GELUID

Paul Van Caudenberg

TECHNIEK DECOR

Ward Vandenbossche

TOONEELMEESTER

Pim Janssen, Kris Depuydt

TECHNIEK

Henk Vandecaveye, Eva Dermul,
Brian Doms, Filip Van Berendoncks,
Raf Joossens, Antoine Maes,
Dominique Geentjens, Dewi Mik

**UITVOERING DECOR,
DECORATELIER TONEELHUIS**

Patrick Jacobs, Senne Suls, Jasper
Janssen, Chris Reijnen, Niels Antonissen
Friedemann Koch, Noah Dockx

**UITVOERING KOSTUUMS,
KOSTUUMATELIER TONEELHUIS**

Monique Van Hassel, Kathleen
Van Mechelen, Kasia Mielczarek,
Tanya Maldonado, (Gulia) Gulbakhran
Azratova Yusupovna, Margerita Sanders,
Sulhee De Winne-Wouters

PRODUCTIE

Toneelhuis

MET DE STEUN VAN

de Tax Shelter van de Belgische
federale overheid, Casa Kafka pictures
Tax Shelter

MET DANK AAN

Lampe Textiles

TOONE&LHUIS&

LIEFDESVERDRIET VAN ALLE TIJDEN

De liefde moet opnieuw worden uitgevonden, dat is duidelijk schreef Arthur Rimbaud in 1873. Ook in tijden van polarisering en terugplooiën op allerlei identitaire eilandjes, biedt een nieuwe blik op de liefde mogelijkheden. Een misschien onverwacht, maar essentieel aspect daarvan, is de liefde opnieuw durven verliezen. In een wereld waarin verlies zo sterk ervaren maar ook ontkend wordt - op vlak van ecologie, zekerheden, oorlog, vernieuwing - aan verschillende kanten van het politieke spectrum, is durven verliezen en vanuit het verlies blijven liefhebben, een belangrijke uitdaging. Liefde is dan niet zozeer een werkwoord dan wel een risico. Het ik gaat een verbinding aan met een ander, en samen vormen ze een nieuwe blik op de wereld, die niet uitgaat van de veilige haven van identiteit maar wel van verschil en het onbekende. Het is een beetje zoals over iemands schouder meekijken naar het leven. De liefde is een koppig avontuur, zo wist de Franse filosoof Alain Badiou. Een avontuur dat voorbij het vertrouwde durft te kijken, en dat ook slecht kan aflopen.

Ode to a Love Lost viert het avontuur van de liefde door kracht te putten uit een breuk. Een liefdesleven kan je bekijken als een reeks ontmoetingen die telkens leiden tot een andere gedeelde blik, en die verschillende wereldbeelden dragen we met ons mee tot ver na het einde van die relaties. Het verdriet van een breuk maakt duidelijk hoe intens de band was, hoe pijnlijk het kan zijn om weer op jezelf geworpen te worden. Dat is ook zo voor Benjamin Abel Meirhaeghe. Hij put voor zijn eerste Toneelhuisproductie uit zijn eigen liefdesverdriet als bron voor een verhaal dat het persoonlijke overstijgt.

Liefdesverdriet betekent ook nostalgie en melancholie naar dat wat voorbij is. Herinneren, missen, idealiseren, een nieuw evenwicht zoeken, de haast fysieke pijn van een gebroken hart: het zijn zulke fundamentele ervaringen dat ze als the-

ma's doorheen de geschiedenis van poëzie, literatuur, kunst en popcultuur blijven terugkeren. Van Hero en Leander, Dido en Aeneas, tot de *canzon d'amor* van de middeleeuwse Franse minnedichters, tot Dante's hoofse liefde voor Beatrice, Romeo en Julia, de grote liefdes in de liedcycli, opera's en balletten van de achttiende en negentiende eeuw, tot de vele blues, rock- en popsongs die zowel de liefde als haar verdriet bezingen. Ook hier is het verlies van een liefde vaak het sterkste teken van haar kracht: de stormachtige tot soms zelfs dodelijke passie van de onmogelijke liefdes tussen Romeo en Julia of tussen de vele kunstenaarskoppels zoals Oscar Wilde en Bosie, Warhol en Basquiat, of Fassbinder en zijn minnaars, vervult ons eerder met liefde, dan dat ze afkeer opwekt. De nummers van singer-songwriter Finn Ronsdorf ademen in *Ode* datzelfde bitterzoete gevoel uit. Het is trouwens aan een van zijn liedjes dat deze voorstelling haar titel ontleent.

DE RUÏNES VAN DE LIEFDE, DE RUÏNES VAN HET LEVEN

Liefde introduceert ook een andere tijd in het leven, een andere duur. Plots zijn er liefdesverjaardagen, jubilea, een andere telling die gevierd en beleefd wordt, parallel aan de gewone 'kloktijd'. Maar, als liefde een toevallige ontmoeting is die tot een solide constructie gemaakt wordt - *houden van* - dan kan ze, net als andere solide constructies, ook vervallen. Behalve het moment van de ontmoeting en de duur van de relatie, is er dus ook een na-tijd, een post-liefde, waarin we met de ruïnes van relaties, levens en wereldbeelden achterblijven. Het zijn verdriet en verlies die ons in verbinding houden met wat voorbij is.

Ode to a Love Lost baadt in deze nagloed. Van de blos op de wangen na een intense fysieke ervaring, de oorverdovende stilte na een overweldigend concert, of de chill-out van een

afterparty, tot de naschokken van een aardbeving, het natrillen na de inslag van een komeet of de nagalm van een reusachtige windgong die als een dak boven het podium hangt (ontworpen door Bart Van Merode en Zaza Dupont); de scène is die plek waar wat voorbij is nog nazindert in het heden. En hoewel het 'na' een uitgeputte of verminderde energie suggereert, toch broeit er iets, is er nog een mogelijkheid tot creatie. Gemis en tristesse zijn krachtige emoties die meer in petto hebben dan de zwakte of passiviteit waar ze vaak mee geassocieerd worden. Samuel Beckett zag schrijven als huilen en de dichter Schlegel schreef een *Lof der tranen* waarin hij meende dat "Not with sweet / river water / did Prometheus form our clay. / No, with tears; / That is why in longing / and in pain we are at home."

Melancholie voor wat voorbij is, vormt niet zelden een motor voor artistieke creatie. Het is een soort van obsessie voor iets dat verloren is, maar dan zonder de intentie om hetzelfde terug te vinden. *Ode to a Love Lost* wil niet terug naar een voorbijge relatie. Het is een lofzang op de liefde als zijnde voorbij, net zoals de melancholicus houdt van het object net omdat het verloren is. De ruïne en de fascinatie ervoor zijn op dat vlak een interessant object. Het is pas wanneer we iets beschouwen als 'voorbij' dat we het kunnen beginnen bekijken als ruïne en het zo zijn aantrekkingskracht begint uit te stralen. Paradoxaal genoeg maken ze zo ook ruimte voor iets nieuws. Zonder gisteren en morgen zitten we vast in een eeuwig nu, dus het verleden is als dusdanig belangrijk om de toekomst te kunnen verbeelden. Afscheid nemen is belangrijk om voort te kunnen en niet te blijven hangen in ontkenning. De pees van de boog moet eerst achteruit getrokken worden, vooraleer de pijl voorwaarts afgeschoten kan worden. Dansen doorheen de ruïnes van een liefdesrelatie brengt zo twee ogenschijnlijk tegenstrijdige tendensen samen: de terugblik én de vooruitblik.

DANSEN OP EEN VULKAAN

Er is een prachtige scène in een film van Werner Herzog, *Into the inferno*, waarin hij beelden toont van een koppel Franse vulkanologen. Hun liefde en passie voor elkaar vertaalde zich in hun levensgevaarlijke passie voor vulkaanuitbarstingen, die uiteindelijk tot hun gezamenlijke dood leidde. Het risico dat ze aangingen tegenover gloeiende lavastromen, is een metafoor voor het levensveranderende risico van de liefde - zo groot(s) kan het zijn. Zo radicaal kan intimiteit zijn.

Radicale intimiteit: dat is wat Benjamin Abel Meirhaeghe zoekt op scène. De lichamen die het podium bevolken (naast Meirhaeghe en Ronsdorf ook Désirée Cerocién en Jelle Haen), hebben elk een erg 'eigen' présence, en zo bieden ze telkens een andere schouder aan om mee over naar de wereld, liefde en relaties te kijken. Dat persoonlijke zit hem ook in de kostuums (door Oumar Dicko), die iets privé prijsgeven in hun verdraaien van conventionele stijlen. Schoonheid, queerness, eenzaamheid, verbinding, pijn, plezier: ze defileren allen over het scène bedekkende fin-de-siècletapijt ontworpen door Victor Verhelst. In hun bewegingen schemeren bepaalde choreografische referenties door, maar ook een zoektocht naar een manier van samen *zijn*.

Er zit toekomst in melancholie, muziek in de ruïne, zo stelt *Ode to a Love Lost*. Doorheen de ruïne schemert dus ook de utopie, in de breuk opent er zich iets. Maar wat er in die opening weerklinkt, is misschien wel één lang uitgestrekte toon die de belofte van een nieuwe begin in zich draagt. Het orkest stemt zich, bereidt zich voor op een nieuwe melodie. Meirhaeghe laat zijn liefdesruïnes zingen en zo kan het theater een plek zijn die nieuwe werelden uit de oude kan vormgeven, een scharnier tussen wat niet meer en nog niet is.

ODE TO A LOVE LOST FINN RONSDORF (2020)

To never make you look at me
the way you use to do
To never be allowed to look at you
the way I do
I would do anything
for just one more night with you
When there was a slight of hope
that you could love me too, and

To never touch your face again
as if your skin was mine
As if there was no shame or fear
in any spoken line
To never feel your laughter
flashing through those shattered bones
For just one second it made me feel
as if they were my home

To never taste those lips again
that felt so sweet and pure
A childishness, à flooding wave,
water on the shore
The long-awaited cure,
every mine is yours
Every mine was yours,
but all of that no more

And you said you wished to fall in love
because of how I sing
Because of how I smell,
because of how I dream
Now what's left of me?
Who the hell am I to be
Who the hell am I to be
Who the hell am I to be
Who the hell am I to be
Who the hell am I to be
If this is not enough
to make you fall in love with me

NOTRE MOUVEMENT PAUL ÉLUARD (1946)

Nous vivons dans l'oubli de nos métamorphoses
Le jour est paresseux mais la nuit est active
Un bol d'air à midi la nuit le filtre et l'use
La nuit ne laisse pas de poussière sur nous

Mais cet écho qui roule tout le long du jour
Cet écho hors du temps d'angoisse ou de caresses
Cet enchaînement brut des mondes insipides
Et des mondes sensibles son soleil est double

Sommes-nous près ou loin de notre conscience
Où sont nos bornes nos racines notre but

Le long plaisir pourtant de nos métamorphoses
Squelettes s'animant dans les murs pourrissants
Les rendez-vous donnés aux formes insensées
À la chair ingénieuse aux aveugles voyants

Les rendez-vous donnés par la face au profil
Par la souffrance à la santé par la lumière
À la forêt par la montagne à la vallée
Par la mine à la fleur par la perle au soleil

Nous sommes corps à corps nous sommes terre à terre
Nous naissons de partout nous sommes sans limites

VEDRÒ CON MIO DILETTO (MET VREUGDE ZAL IK ZIEN) UIT ANTONIO VIVALDI'S *IL GIUSTINO* (1724)

Met vreugde zal ik zien
de ziel van mijn ziel
het hart van mijn hart
vervuld van geluk

Met vreugde zal ik zien
de ziel van mijn ziel
het hart van dit hart
vervuld van geluk

En als het zou gebeuren
dat ik van dit geliefde object
gescheiden zou zijn
Dan zal ik zuchten en lijden
elk moment

BLUE CRYSTAL FIRE ROBBIE BASHO (1978)

Blue crystal fire
Blue crystal fire
Burn brightly in me
Burn brightly in me
In me my love

Smooth singing sunshine
Smooth singing sunshine
Wrap your blanket around me
Wrap your blanket around me
Around me my love

Fast flowing waterfall
Fast flowing waterfall
Wash my tears away
Wash my tears away
Away my love

Deep within the forest
Deep within the forest
There I wait for you
There I wait for you
For you my love

Deer with silver antlers
Deer with silver antlers
Come and dance with me
Come and dance with me
With me my love

Sweet smiling moonbeams
Sweet smiling moonbeams
Be my rhapsody
Be my rhap-so-deep
So deep my love

IF WE EVER REALLY LOVE FINN RONSDORF (2022)

I don't know if I ever really loved
I don't believe that love is to be known
What do we know
All that we know
must turn to stone

The man that holds the weapon is a painting
Hanging on the walls of humankind
Not yours or mine
He is to find
in everybody's mind

This world is so divided
Who is dividing
Who says so
Who is this word that says so
Who is singing right now
This is your image singing right now
But listen, without it

Everybody's longing to be something
And this longing is exactly what we are
So are we different
Are we different, at all

This world is so divided
Who is dividing
Who says so
Who is this word that says so
Who is singing right now
This is your image singing right now
But listen, without it

I am the past
I am the future
Both do not exist
Both do not exist

This world is so divided
Who is dividing
Who says so
Who is this word that says so
Who is singing right now
This is your image singing right now
But listen, without it

If we ever really love
Then certainly it must be forgotten
All that we know
All that we know
Must turn to stone

BENJAMIN ABEL MEIRHAEGHE*regie*

Benjamin Abel Meirhaeghe (°1995) is contratenor, performer en regisseur van operateske en beeldende voorstellingen. In zijn creaties vermengt hij klassieke muziek met pop, zang met en hedendaagse scenografieën. Hij werkt vaak met niet klassiek geschoolde performers en tovert dansers om tot zangers, of omgekeerd. Daarmee stelt hij perfectie en virtuositeit in vraag. In 2019 maakte hij het muziek-theaterproject *NACHTEN/Ballet de la Nuit* (i.s.m. detheatermaker en daarna bij Opera Ballet Vlaanderen *A Revue* (2020), een retro-futuristisch cabaret. Hij brengt telkens weer een bijzondere groep mensen samen, op en rond de scène. Dat was ook zo in *Madrigals* (2022), waarin de Madrigalen van Monteverdi gemixt werden met hedendaagse experimentele pop in een zoektocht naar vrijheid en collectiviteit. In 2022 startte Meirhaeghe als vast Toneelhuismaker; hij maakt er deel uit van de artistieke leiding.

FINN RONSDORF*performance*

Finn Ronsdorf (°1998) is een Duitse zanger, componist en schrijver. Voor hij naar Berlijn verhuisde, groeide hij op in een klein dorp in het Zwarte Woud. Als zoon van een theoloog en een kunstenaar, werd hij in zijn kindertijd ondergedompeld in een wereld van abstracte concepten, wetenschap en muziek, om vervolgens te ontdekken dat hij geen antwoorden vond op vragen die hij had bij deze wereld. Ronsdorfs songs zijn een steeds afwisselende uitdrukking van verlangen en gemis, waarin de mythe van het leven vreugdevol gevierd wordt. In samenwerking met filmmaker en fotograaf Matt Lambert en met producer Jane Arnison, maakte Ronsdorf zijn debuut EP, *Odes*, die in 2020 verscheen.

JELLE HAEN*performance*

Jelle Haen (°1993) is performer, choreograaf, model, drag en make-upkunstenaar. Hij is model voor verschillende merken en magazines, met als recent hoogtepunt een parfumreclame waarin hij zingt en danst naast Lady Gaga. Zijn drag alterego Aris Tottle introduceerde hem in het Amsterdamse nachtleven in 2014. In 2021 studeerde hij af aan de opleiding SNDO (The School voor Nieuwe Dansontwikkeling) aan de Amsterdamse hogeschool voor Kunsten en daarna volgde hij een opleiding tot make-upkunstenaar aan de House of Orange make-up-school. In zijn werk als choreograaf, samen met zijn artistieke partner Jessica Matheson, bedenkt hij verhalen over personages die telkens weer stuiten op de spanning van het paradoxale verlangen naar zowel het maakbare als het toevallige, naar zowel het collectieve en het individuele.

DÉSIRÉE CEROCIÉN*performance*

Désirée Cerocién (°1992) werd geboren in Mexico en verhuisde naar Frankrijk in 2011 en daarna naar België in 2018. Haar werk heeft een sterke band met improvisatiepraktijken, migratie, dekolonisatie en helende rituelen. Naast haar carrière als performer, geeft Désirée les en creëert ze mogelijkheden om te dansen in ziekenhuizen, gevangenissen en psychiatrische centra, alsook voor professionele en amateurdansers in culturele en kunstencentra. Ze werkte eerder al samen met David Zambrano, Florence Casanave, Benjamin Abel Meirhaeghe, Ne Mosquito Pas, Kraakland, The Ostend Street Orkestra, etc. Van 2018 tot 2021 was ze coördinatrice van Tic-Tac Art Centre.

BART VAN MERODE*scenografie en licht*

Bart Van Merode (°1986) studeerde InSitu3 aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Hij werkt al bijna tien jaar als geassocieerd ontwerper samen met Jan Versweyveld voor Internationaal Theater Amsterdam. Daarnaast werkt hij als freelance lichtontwerper en scenograaf voor onder andere Staatstheater Mainz, Les Théâtres de la Ville Luxembourg en Het Nieuwstedelijk. Voor Benjamin Abel Meirhaeghe maakte hij eerder al het lichtontwerp voor *The Ballet* en sinds *A Revue* maakt hij deel uit van Meirhaeghes artistieke team. Bart doceert ook scenografie aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten DKO in Antwerpen.

ZAZA DUPONT*scenografie en licht*

Zaza Dupont (°1994) studeerde in 2021 af als scenograaf aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten DKO Antwerpen, met als eindwerk de performance *100°C*, in samenwerking met Lies Van Loock. Tijdens haar stage bij Internationaal Theater Amsterdam assisteerde ze Julien Gosselin en Jan Versweyveld (resp. *Vallende man*, *Dood in Venetië*). Vervolgens werkte ze als assistent scenograaf bij Internationaal Theater Amsterdam (*De Thuiskomst*, *De Uren*). In datzelfde seizoen ontwierp ze *ITA JR.* - *M!NDF#CK* en *Limits of the Self* van Mateusz Staniak (samen met lichtontwerpster Van Loock). Vorig seizoen volgde ze een acteursopleiding bij De Nieuwe Spelers. Als associate designer van Bart Van Merode ontwierp ze mee de scenografie en het lichtontwerp voor *A Revue* en *Madrigals* van Benjamin Abel Meirhaeghe. Sinds 2020 behoort ze tot Meirhaeghes artistieke team.

LOUISE VAN DEN EEDE*research*

Louise Van den Eede (°1985) studeerde filosofie en journalistiek. Na haar studies begon ze te werken in het kunstenveld als freelance dramaturg en regieassistent met onder andere Miet Warlop, Pieter Ampe, Benny Claessens en Jan Decorte & Sigrid Vinks. Samen met haar zus Ans Van den Eede richtte ze in 2011 Hof van Eede op, en schreef ze *Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe* (Laureaat op TAZ 2012), *Dorstig*, *Het Weiss effect*, *Paradis* en *Vanish beach*. Louise was performer in Benjamin Abel Meirhaeghes *NACHTEN / Ballet de la Nuit* en ze schreef de teksten voor Meirhaeghes *A Revue*. Daarna was ze dramaturge voor zijn voorstellingen *Spectacles* en *Madrigals*. Louise is docente in de afdeling Drama van het Conservatorium Antwerpen en zet in de periode 2019-2023 haar schouders onder het langspeeldebuut van Maaike Neuville.

KRISTOF VAN BAARLE*dramaturgie*

Kristof Van Baarle (°1989) is dramaturg en onderzoeker. Sinds 2013 werkt hij als dramaturg voor Kris Verdonck / wwa Two Dogs Company en freelance met onder andere Michiel Vandevelde en Thomas Ryckewaert. Daarnaast werkt Kristof als doctor-assistent aan het Onderzoekscentrum voor Visuele Poëtica (Visual Poetics) aan de Universiteit Antwerpen en als docent aan KASK - School of Arts.

HANAKO HAYAKAWA*choreografie coaching*

Hanako Hayakawa (°1995) is een Japanse danseres, performer en choreograaf die momenteel gevestigd is in Berlijn, Tokio en Brussel. Ze studeerde af aan de hedendaagse dansschool P.A.R.T.S. in Brussel. Ze werkt met internationale artiesten, voornamelijk uit Europa en Azië, zoals Nikima Jagudajev, Simon Van Schuylenbergh, Benjamin Abel Meirhaeghe, Tino Sehgal, Tetsuya Umeda en Michiel Vandevelde.

WOUTER DELTOUR*vocale coaching*

Wouter Deltour (°1990) studeerde piano aan het Lemmensinstituut en specialiseerde zich daarna in orkestinstrument- en liedbegeleiding aan het conservatorium van Brussel. In 2017 richtte hij samen met regisseur Tom Goossens het muziektheatergezelschap DESCHONECOMPANIE op. Het maken van muziek-theatrale bewerkingen van opera’s was het vertrekpunt en zo maakten ze de voorstellingen *Don Juan*, *Così*, *Le Nozze*, *Rigoletto* en *De Barbier*, telkens in samenwerking met Muziektheater Transparant. Daarnaast nam Wouter de muzikale leiding op zich in Benjamin Abel Meirhaeghes *Madrigals*. In 2023 maakt hij samen met Jan Sobrie een bewerking van *Winterreise*, de bekende liedcyclus van Schubert.

STEN DIELEN*body coaching*
Personal trainer

CHARLES DHONDT*video*

Charles Dhondt (°1994) woont en werkt in Kortrijk en studeerde eind 2018 af als Master in Audiovisuele Kunsten aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (KASK) in Gent, België. Momenteel ontwikkelt hij, naast allerlei audiovisuele opdrachten (waaronder een videoclip voor *Shhh*, *Spectacles*), diverse nieuwe korte en lange films. Sinds Benjamin Abel Meirhaeghe’s *A Revue*, zijn de twee een langere samenwerking aangegaan.

OUMAR DICKO*kostuumontwerp*

Oumar Dicko (°1997) is een Belgische en Malinese ontwerper, performer en dichter. Hij studeerde in 2020 af als master aan de modeafdeling van KASK & Conservatorium in Gent. Sindsdien werkt hij in België en presenteert hij zijn werk in Europa en West-Afrika. Hij nam onder andere deel aan de mode-werken in Parijs, Abidjan en Dakar. Zijn achtergrond als danser en de ervaringen die hij opdeed in andere disciplines laten hem toe vloeiend te navigeren tussen verschillende contexten. Hij werkte onder andere samen met Jan Decorte en Sigrid Vinks als performer en kostuumontwerper, en in die laatste rol momenteel ook met Lisaboa Houbrechts voor haar nieuwe voorstelling *Vake Poes ; of hoe God verdween*.

VICTOR VERHELST*ontwerp tapijt*

Victor Verhelst (°1997) is een Belgisch beeldend kunstenaar. Zijn werk bestrijkt verschillende media: van digitaal werk tot unieke stukken in risoprint, van tapijten tot werken met interactieve game technologieën. De vorming en juxtapositie van tweedimensionale en driedimensionale beelden als basis van figuratieve kleurencombinaties, kenmerken zijn werk. Geprinte materie - van digitaal tot 3D, van risografie tot textiel - is zijn vertrekpunt, steeds vanuit de relatie tussen het materiaal en het vooraf gemaakt (digitale) beeld.

FELIX DECKERS*stage*

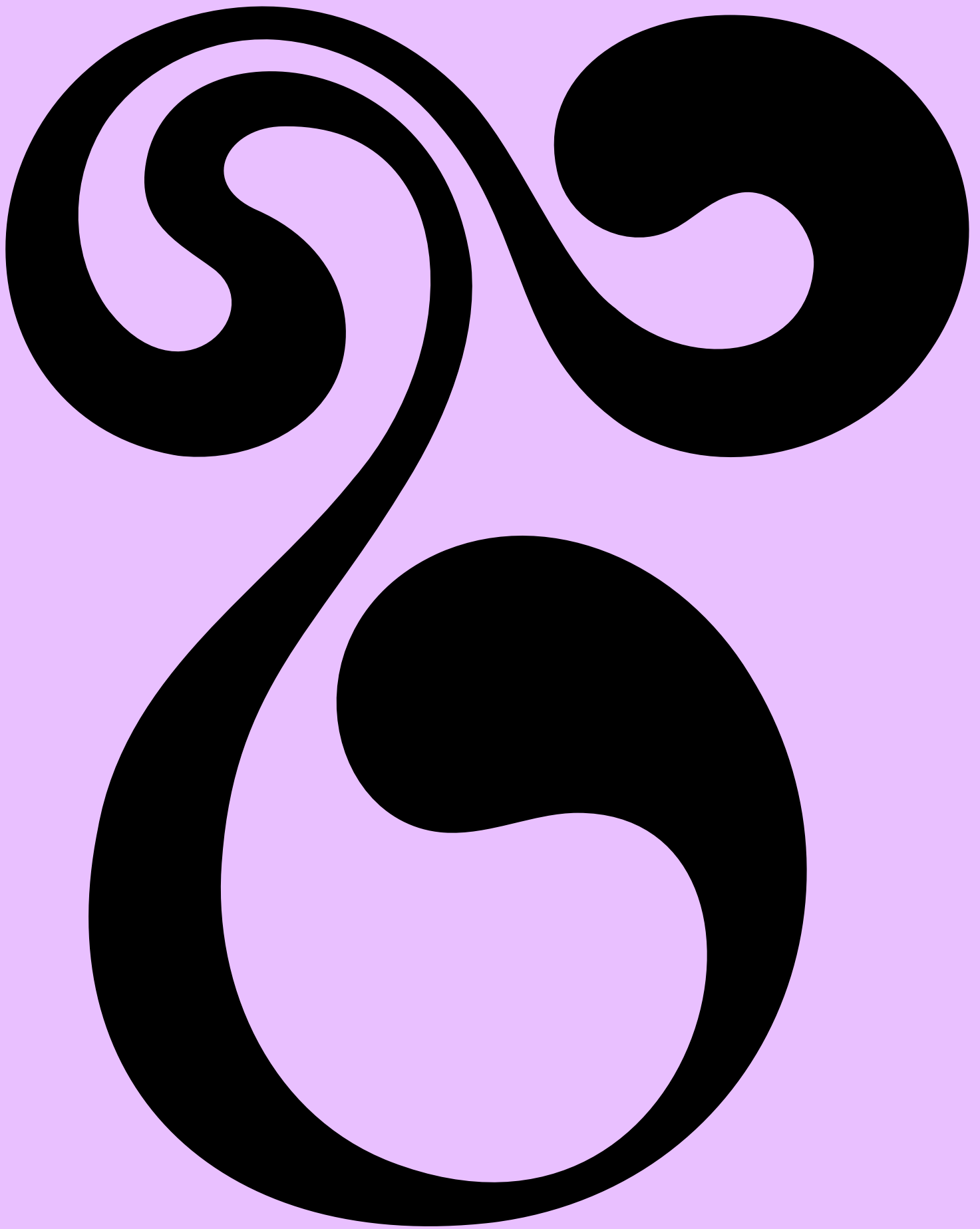
Felix Deckers (°2002) studeert theaterwetenschappen aan de UGent. Hij schreef over woordeloos jeugdtheater en nam de voorbije drie jaar deel aan de theaterworkshop NEST. Daar werkt hij aan een voorstelling over eenzaamheid.

MALIQUE FYE*stage*

Malique Fye (°1999) is een beginnend theatermaakster/-speelster. Ze volgt de opleiding drama op het KASK in Gent. Naast theater is ze bezig met dans en beeldende kunst. Het vertrekpunt van haar werk is de zoektocht naar en blootstelling aan schoonheid in alle aspecten van het leven, met een bijzondere focus op de schoonheid in queerness, kleur en afkomst.

MARIA ZANDVLIET*stage*

Maria Zandvliet (°1999) is een theatermaakster en speelster en studeert aan KASK Drama in Gent. Ze werkt voornamelijk met tekst en dans en houdt van het combineren van verschillende genres en registers.

Toneelhuis werkt met subsidies van de stad Antwerpen en de Vlaamse overheid.
Grafische identiteit: Bureau BoschBerg

DeMorgen.

TON&ELH&IS.BE